

Gospod Doropoljski!

Danes se oğlašam pri Vas prvič. Hodim v IV. a raz. II. m. deš. osnovne šole v Ljubljani. Najbolj me veseli zemljepis, zgodovina in telovadba. Telovadim doma na vrtu, kjer imam kroge, drog in palice za plezanje. Mogoče, da dobim še kaj drugega telovadnega orodja. Jako rad čitam »Zvonček«. Rešil sem že tri uganke. Star sem 9 let proč. Drugič Vam pa pišem še kaj lepšega!

S pozdravom!

Fran Zorman.

Odgovor:

Ljubi Fran!

Do lepih predmetov imaš veselje. Zgodovina je naša učiteljica, zemljepis nas uči spoznavati domovino in ostali svet, telovadba krepi telo, zbuja pogum, vztrajnost, voljo, značaj — lastnosti in kreposti, ki jih mora imeti vsak Jugosloven!

Cenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz čitam z zanimanjem Vaš »Zvonček« in Vam pišem to pismo v nadi, da ga ne vržete v koš. Vabim Vas, pridite obiskat nas Korošce; boste videli, kako se zavedamo, da smo Slovenci! Mi mali se pa sankamo, da je veselje. Jaz pa krmim tudi vsak dan uboge ptičke, ko mi da moja mamica zrnca. Ah, kako hvaležno čvrčijo! Pa še drugič več!

Vdani Vam

Janko Govejšek.

Odgovor:

Ljubi Janko!

Priobčujem tudi Tvoje pismo — pismo mladega, zavednega in navdušenega ko-

roškega Slovenca. Seveda, sedaj se več ne sankajo in ptičko ne krmiš, saj je dehteča in cvetoča pomlad zakraljevala po vsej naši zemlji. Uživaj jo zdrav in vesel!

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz se pridružujem Vašim dopisovalcem. Hodim v 4. r. osnovne šole v D. M. v Polju. Stanujem kake pol ure od šole, torej imam že precej daleč. Hočem Vam opisati, kakšna je moja pot. Vije se ob železnici mimo majhnega gozdiča. Ravno posije izza sinjih oblakov gorko solnce. Zadnje biserne kapljice se še leskečejo na glavicah cvetic in visokih bilk, a potem izginejo v solnčnih žarkih. Skrivnostno tam na vejici drobi škranček milo jutranjo pesemco. Tudi veverica se je prebudila iz sna in začudeno pogledala okolo sebe, a ko me zagleda, hitro zbeži. Tam daleč za gozdičem pa se sliši glas petelina, ki še vedno oznanja beli dan. Komaj se zavem, da moram v šolo. Torej sedaj boste vedeli, kakšna je moja pot, ki grem vsak dan po njej.

Drugič kaj drugega.

Srčno Vas pozdravlja

Regina Šušteršičeva
v D. M. v Polju.

Odgovor:

Ljuba Regina!

Lepo si opisala svojo jutranjo pot z doma v šolo. Vidim, da opazuješ veličastno, prekrasno narodo z budnimi očmi. Mnogo je mladih ljudi, ki ničesar ne vidijo, ker gledajo le topo predse in jih nobena stvar ne zanima. Žive in hodijo po svetu tjavendan — kakor bi ne bila lepota stvarjena tudi zanje. Ali je to prav?

